

Bacamo "kocku ljubavi"

Pošto deca u vrtiću imaju »veseli petak«, dan kada od kuće mogu da donesu neku igračku ili omiljeni crtić, Luka je odlučio da ponese *kocku ljubavi*. Drugarima i vaspitačici se svidela, njegov drug Andrej ga je pitao da li kocku može da ponese kući, a Luka mu je rekao da može i poklonio mu je. Posle nekoliko dana Andrejeva mama je upitala šta treba raditi kad bace kocku; Luka joj je jednostavno odgovorio: »Pa, ono sto piše!«

Juče kada je sestrice Lucija htela da mu uzme omiljenu igračku, automobilčić, prvo joj nije dao, a kad je video da se malo rastužila, pristao je, pružio joj igračku i predložio da se zajedno igraju! Tati i meni je rekao da se setio da je tog jutra na kocki ljubavi pisalo *Ljubi svakoga!*

Radim u jednom dnevnom centru za stara lica koja žive od socijalne pomoći, za osobe s invaliditetom i mentalno oštećene osobe. Kada sam počela da radim primetila sam da među njima postoje sukobi zbog različitih mišljenja, različitih veroispovesti i uverenja. Tako su se, na primer, svađali zbog određenog mesta gde će ko sedeti, određene stolice, vrste tekstova koje smo čitali, zbog molitve prilikom ručka...

Na zidu je bio Isus na krstu. Sa strane je bio nalepljen plakat na kojemu je pisalo: »Uzalud je Isus umro ako međusobno ne ljubimo jedan drugoga.« Jednog dana, u opštem metežu i svađi, rekla sam da dok ne popravimo međusobne odnose moramo da skinemo krst i na njegovo mesto postavimo plakat.

Od tada smo počeli da bacamo Kjarinu kocku ljubavi i pokušavali da živimo poruke koje smo dobijali, to jest Isusove reči: *Voleti prvi, Voleti sve, Oprostiti, Voleti neprijatelja...* Među korisnicima je bio jedan musliman, ukočen zbog teške povrede koju je doživeo. Nije mogao sam da jede, nego smo ga hranili. On je prvi napravio korak da obriše sto posle ručka i pokušao je da počisti mrvice, jer je »izvukao« – *Voleti prvi*. Znamo da kod muslimana te kućne poslove oko stola rade samo žene.

Tako su počeli naši mali koraci. Sakupljali smo papir oko našeg centra, ali i oko drugih zgrada, sakupljali lišće, podelili bombone iz džepova, davali prednost drugome da sipa ručak u tanjir, pomagali drugome prilikom oblačenja...

Jednog dana je padala kiša i jedan korisnik je došao sav mokar. Dali smo mu drugu odeću. Kad je trebalo da krene kući, počeo je da oblači svoju polumokru jaknu. Drugi korisnik, koji na sebi uvek nosi tri jakne – tanku, topliju i najtopliju – tog dana je na kocki »izvukao« *Voli drugoga kao sebe* i odlučio da svom prijatelju pokloni najtopliju jaknu. Rekao mi je: »Treba da ga volim kao samoga sebe.« Sutradan je neko doneo tople čizme koje su bile baš za njega. Tako je dobio nešto što mu je bilo potrebno, naime, hodao je u starim patikama. Tom poklonu se nije nadao.

Posećuju nas studenti psihologije, a kada dođu korisnici im odmah daju da bace kocku...

I tako je jednog dana jedna korisnica radosno rekla da možda možemo da vratimo Isusa na mesto na zidu, jer sada se malo više volimo.

S.V.